

Jak kreslit sochy

Bukolické téma zahrady je hlavním motivem instalace, kterou Veronika Psočková vytvořila pro konkrétní místo, zahradu jejího dědečka.

Téma zahrady je v tomto případě určitě důležité, i když autorka připouští přenositelnost své instalace, samo místo inspirovalo vznik figur, které pocházejí z jejího nejbližšího okolí.

I v současném umění se téma zahrady, inspirované onou pradávou rajskou zahradou nostalgicky vrací.

Třebaže například bible ve starověku může použít pro znázornění ráje jak obraz "venkovský" (zahradu Eden), tak "městský" (nový Jeruzalém), novověk postupně stále více zdůrazňuje a idealizuje venkovský klid a krásu přírody oproti špíně a zkaženosti měst.

Aristokratická bukolická idyla osmnáctého století vnáší prvek volnosti do životů dvořanů přesprávaných spoutaných konvencemi. Romantický venkov devatenáctého století odpovídá na úzkost z rodící se masové společnosti, ze společnosti ženoucí se za ziskem bez ohledů na lidi i na přírodu. A konečně turistická, trampská a rekreantská mentalita dvacátého století je hnána touhou po změně, kontaktu s přírodou a odpočinku - třeba i odpočinku fyzickou činností.

Sama autorka ve svém textu, hovoří o paměti zahrady, nebo o symbolu očisty a uvolnění, místu kde se setkává se svými blízkými.

Je to v dnešním uměleckém provozu s jeho šokantními strategiemi, věc málo vídaná.

Transparentnost drátěných figur se dobře propojuje s prostředím, „pozadí“ figur nebo spíše jejich okolí tak slouží pro sochařsky načrtnuté, velkoryse zvládnuté sochy které nezapřou barokní tradici i českou grotesku osmdesátých let.

Tento určitě na první pocit sympatický civilismus bude ovšem těžké do budoucna zopakovat, bez dalšího posunu formy nebo materiálu.

Na to je její téma příliš intimní a bezčasové, Veronika také nenabízí sociologické sondy jak George Segal, nebo metafyzický přesah Anthonyho Gormleye, jsou to opravdu spíše pohodové obrázky, trochu jak panímámy od Kurta Gebauera. Nebo spíše uvolněná poetika Níky de saint Phalle, tato dáma francouzského umění může být pro Veroniku také dobrou inspirací.

Ovšem Veronika Psočková půjde tou cestou, která jí sama povede, ta, která jí zavedla do Dědovy zahrady je určitě sympatickou volbou.

Úctyhodný rozsah její diplomní práce, navazující na její předchozí podobnou skupinu zvědavých průzkumnic, figur pro atrium opavského Domu Umění, vypovídá o uvanuté pílí autorky a je příslibem pro naše očekávání.

Její práci hodnotím stupněm B.

Jiří Sobotka